

Alexander Dugin: Od speciálních operací po totální válku

infokuryr.cz/n/2023/03/01/alexander-dugin-od-specialnich-operaci-po-totalni-valku

kuryr

1. března 2023

Od zahájení ruské speciální vojenské operace na Ukrajině uplynul rok. Začalo to právě jako vojenská speciální operace, dnes je jasné, že Rusko je v plnohodnotné a těžké válce.

Válka ani ne tak s Ukrajinou – jako s režimem, ne s lidem (proto byl zpočátku vznesen požadavek politické denacifikace), ale především s „kolektivním Západem“, tedy vlastně s blokem NATO (s výjimkou zvláštní pozice Turecko a Maďarsko se snaží zůstat v konfliktu neutrální – zbývající země NATO se tak či onak účastní války na straně Ukrajiny).

Tento rok války rozbil mnoho iluzí, které měly všechny strany konfliktu.

Západ se ve svých výpočtech mýlil

Západ v naději na účinnost laviny sankcí proti Rusku a jeho téměř úplnou izolaci od části světové ekonomiky, politiky a diplomacie ovládané Spojenými státy a jejich spojenci neuspěl. Ruská ekonomika se udržela, neproběhly žádné vnitřní protesty a Putinova pozice nejenže nezakolísala, ale jen posílila. Rusko nemohlo být nuceno přerušit vojenské operace, zaútočit na ukrajinskou vojensko-technickou infrastrukturu nebo stáhnout rozhodnutí o anexi nových území.

Nedošlo ani k žádnému povstání oligarchů, jejichž majetek byl na Západě zabaven. Rusko přežilo navzdory upřímné víře Západu, že padne. Od začátku konfliktu, když si Rusko uvědomilo, že vztahy se Západem se hroučí, učinilo **prudký obrat směrem k nezápadním zemím – zejména Číně, Íránu, islámským zemím, ale také Indii, Latinské Americe a Africe – a jasně deklarovalo své odhodlání vybudovat multipolární svět.** V některých případech se Rusko již dříve pokoušelo posílit svou suverenitu, ale váhavě, nedůsledně opakovalo pokusy o integraci do globálního Západu. Nyní se tato iluze konečně rozplynula a Moskvě prostě nezbývá nic jiného, než se po hlavě vrhnout do budování multipolárního světového řádu. Již dosáhla určitých výsledků, ale jsme na samém začátku cesty.

Ruské plány se drasticky změnily

V samotném Rusku však nešlo vše tak, jak mělo. Zřejmě nebylo v plánu čekat, až Ukrajina zaútočí na Donbas a poté na Krym, což bylo připraveno během Minských dohod za aktivní podpory globalistických elit Západu – Sorose, Nulanda, samotného Bidena a jeho kabinetu – ale zasáhnout a sjednotit se zahájit rychlý a smrtící preventivní úder proti Ukrajině. Spěchali do obléhání Kyjeva a chtěli přimět Zelenského režim ke kapitulaci. Poté měla Moskva v plánu dostat k moci umírněného politika (někoho jako Medvedčuk) a začít s obnovou vztahů se Západem (jak se stalo po znovusjednocení s Krymem). Žádné velké ekonomické, politické ani sociální reformy nebyly plánovány.

Vše se však velmi pokazilo.

Po prvních skutečných úspěších došlo k obrovským chybám ve strategickém plánování celé operace. Mírová nálada armády, elit a společnosti, nepřipravené na vážnou konfrontaci – ani s ukrajinským režimem, ani s kolektivním Západem – ovlivnila vývoj situace.

Ofenzíva se zastavila a setkala se se zoufalým a nelítostným odporem protivníka s bezprecedentní podporou vojenské mašinérie NATO.

Kreml pravděpodobně nevzal v úvahu psychologickou připravenost ukrajinských nacistů bojovat do posledního Ukrajince, ani rozsah západní vojenské pomoci. Navíc jsme nezhodnotili dopad osmi let intenzivní propagandy, která den za dnem vštěpovala rusofobii a extrémní hysterický nacionalismus do ukrajinské společnosti.

Zatímco v roce 2014 byla naprostá většina východní Ukrajiny (Novorossija) a polovina střední Ukrajiny proruských, i když ne tak radikálně jako obyvatelé Krymu a Donbasu, v roce 2022 se tato rovnováha změnila. Nenávist k Rusům výrazně vzrostla a proruské sympatie byly násilně potlačovány, často přímou represí, násilím, mučením a bitím.

Aktivní příznivci Moskvy na Ukrajině se každopádně stali pasivními a zastrašovaní, zatímco ti, kteří dříve váhali, se nakonec postavili na stranu ukrajinského neonacismu,

Až o rok později si Moskva konečně uvědomila, že nejde o speciální vojenskou operaci, ale o plnohodnotnou válku.

Ukrajina dopadla relativně dobře

Ukrajina byla na ruské akce připravena víc než kdokoli jiný, když o tom poprvé začala mluvit v roce 2014, kdy Moskva absolutně neměla v úmyslu eskalovat konflikt a znovusjednocení s Krymem se zdálo naprosto adekvátní.

Jestli něco kyjevský režim překvapilo, bylo to právě vojenské selhání Ruska, které následovalo po jeho počátečních úspěších.

To posílilo morálku společnosti již nasycené zuřivou rusofobií a bujným nacionalismem. V určitém okamžiku se Ukrajina rozhodla vážně bojovat s Ruskem až do konce. ***Tváří v tvář obrovské vojenské pomoci ze Západu věřil Kyjev v možnost vítězství, což se stalo velmi významným faktorem v ukrajinské psychologii.***

Velká katastrofa pro ruskou prozápadní elitu

Ale největším překvapením ze všech byl začátek speciální vojenské operace pro ruskou prozápadní liberální elitu. Tato elita byla hluboce integrována do západního světa na individuální úrovni, většina si držela své (někdy gigantické) úspory na Západě a aktivně se účastnila obchodování s cennými papíry a burzovních her. Speciální vojenská operace skutečně vystavila tuto elitu bezprostřednímu nebezpečí úplného zničení. A v samotném Rusku byla tato navyklá praxe postupně vnímána jako zrada národních zájmů.

Ruští liberálové proto do poslední chvíle nevěřili, že vojenská speciální operace začne, a když k ní došlo, počítali dny, kdy skončí.

Poté, co se speciální vojenská operace změnila v dlouhou a vleklou válku s nejistým výsledkem, byla katastrofou pro celý liberální segment vládnoucí třídy.

Někteří se zatím zoufale pokoušejí ukončit válku (za jakýchkoli podmínek), ale ani Putin, ani masy, ani Kyjev, ba ani Západ by to nepřijali. Západ si všiml slabosti Ruska, které je v konfliktu poněkud zabředlé, a společně s Kyjevem se pustí do jeho domnělé destabilizace.

Váhaví spojenci a ruská osamělost

První rok speciální vojenské operace byli zklamáni i někteří přátelé a spojenci Ruska. Mnozí si pravděpodobně mysleli, že naše vojenské kapacity jsou natolik rozsáhlé a dobře koordinované, že konflikt s Ukrajinou měl být vyřešen poměrně snadno a přechod k multipolárnímu světu se již mnohým zdál nezvratný a přirozený, zatímco problémy, kterým Rusko na své cestě čelí vše se vrátilo k problematictějšímu a krvavějšímu scénáři.

Ukázalo se, že západní liberální elity byly připraveny vážně a zoufale bojovat za zachování své unipolární hegemonie až do bodu pravděpodobnosti plnohodnotné války s přímým zapojením NATO a dokonce i plnohodnotného jaderného konfliktu.

Čína, Indie, Turecko a další islámské země, stejně jako africké a latinskoamerické země, nebyly na takový obrat připraveny. Jedna věc je přiblížit se mírumilovnému Rusku, potichu posilovat jeho suverenitu a budovat nezápadní (ale ani protizápadní!) regionální a meziregionální struktury, a jiná je vstoupit do frontálního konfliktu se Západem. Proto, s veškerou tichou podporou zastánců multipolarity (a především díky přátelské politice velké Číny), zůstalo Rusko v této válce se Západem vlastně samo.

To vše se ukázalo rok po zahájení speciální vojenské operace.

celonárodní setkání

přijďte podpořit

ČESKO PROTI BÍDĚ

11. 3. 2023 / 14.00 hod.

VÁCLAVSKÉ NÁMĚSTÍ

vystupující

JINDŘICH RAJCHL - předseda PRO / JANA ZWYRTEK HAMPOVÁ - senátorka
VIBLÁK - blogger / a mnozí další

Fáze války: Začátek

První rok této války měl několik fází. V každém z nich se v Rusku, na Ukrajině i ve světovém společenství změnilo mnoho věcí.

První náhlá fáze ruského úspěchu, ve které ruské jednotky minuly Sumy a Černihov ze severu a dosáhly Kyjeva, se setkala na západě s přívalem hněvu. Rusko prokázalo svou vážnost při osvobozování Donbasu a rychlým spěchem z Krymu ovládlo další dva regiony, Cherson a Záporoží. Tato fáze trvala první dva měsíce. V situaci prokazatelného úspěchu byla Moskva připravena na jednání, která by upevnila vojenské zisky s politickými. Kyjev také neochotně souhlasil s jednáním.

2. fáze: Neúspěch nemožných mírových rozhovorů

Pak ale začala druhá fáze. Zde se projeví vojensko-strategické přepočty při plánování operací. Ofenzíva se zastavila a v některých směrech bylo Rusko nuceno ustoupit ze svých pozic. Rusko se snažilo něčeho dosáhnout mírovými rozhovory v Turecku. Ale nepodařilo se. Vyjednávání ztratilo smysl, protože Kyjev věřil, že vojenské prostředky mohou vyřešit konflikt v jeho prospěch. Od té doby Západ, který nasýtil veřejné mínění přebujelou rusofobií první fáze, začal Ukrajině dodávat všechny formy smrtících zbraní v bezprecedentním měřítku.

3. fáze: pat č. 1

V létě 2022 se situace zadrhla, i když Rusko v některých oblastech zaznamenalo určité úspěchy.

Druhá fáze trvala do srpna.

V tomto období došlo k rozporu mezi původní myšlenkou vojenské speciální operace jako rychlé série přesných vojenských úderů, které by brzy vstoupily do politické fáze, a potřebou vést bojové operace proti těžce ozbrojenému nepříteli, který disponoval logistickými a zpravodajskými službami, technologie, komunikace a politická podpora z celého Západu byla evidentní ve své celistvosti.

A teď byla přední strana ohromně dlouhá.

Moskva se mezitím pokusila pokračovat ve vojenské speciální operaci podle původního scénáře, aniž by chtěla rozvrátit společnost jako celek nebo přímo cílit na lidi. To vytvořilo rozpor v náladách na frontě a doma a vedlo k neshodám ve vojenském vedení.

Ruské vedení nechtělo dopustit, aby se válka dostala do společnosti a odložila nyní již opožděný imperativ částečné mobilizace v každém ohledu.

Během této doby se Kyjev a Západ obecně přiklonil k teroristické taktice – zabíjení civilistů uvnitř samotného Ruska, vyhazování krymského mostu do povětří a vyhazování plynovodů Nord Stream.

4. fáze: protiútoky Ukrajiny

Vstoupili jsme tak do fáze 4, která byla poznamenána protiofenzívou ukrajinských sil v Charkovské oblasti, která byla v té době již částečně pod ruskou kontrolou.

Zintenzivnily se i útoky Ukrajinců na zbytek fronty a hromadné dodávky jednotek HIMARS a dodávky zabezpečeného satelitního komunikačního systému Starlink ukrajinským jednotkám v kombinaci s řadou dalších vojenských a technických prostředků způsobily vážné problémy. pro ruskou armádu, na kterou nebyla připravena.

Ústup

do Charkovské oblasti byla ztráta Kupjanska a dokonce i města Krasnyj Liman v DNR výsledkem počáteční „poloviční války“.

V tomto okamžiku se speciální vojenská operace stala plnohodnotnou válkou.

trochu přesnější,

5. fáze: Částečné probuzení Ruska

Po těchto selháních následovala pátá fáze, která změnila běh událostí.

Vyhlášení částečné mobilizace, obměna vojenského vedení, vytvoření Rady pro koordinaci speciálních operací, převedení vojenského průmyslu na tvrdší režim, zpřísnění trestů za neplnění Příkazu k obraně státu a tak dále. Vyvrcholením této etapy bylo referendum o připojení k Rusku ve čtyřech předmětech – DNR, LNR a Chersonská a Záporožská oblast, Putinovo rozhodnutí nechat je připojit k Rusku a jeho klíčový ideologický projev u příležitosti 30. září poprvé čas otevřeně vyjádřil ruský odpor vůči západní liberální hegemonii, jeho úplné a nezvratné odhodlání vybudovat multipolární svět, Putin ve svém pozdějším Valdajském projevu zopakoval a rozvinul hlavní teze. Přestože poté bylo Rusko již nuceno vzdát se Chersonu, útoky ustupujících ukrajinských sil byly zastaveny, obrana kontrolovaných hranic posílena a válka vstoupila do nové fáze.

Jako další fázi eskalace Rusko zahájilo pravidelné ničení ukrajinské vojensko-technické a někdy i energetické infrastruktury pomocí nezastavitelných raketových útoků.

6. fáze: Nová rovnováha – pat č. 2

Postupně se ale fronta stabilizovala a nastala nová patová situace.

Nyní žádný z protivníků nemohl zvrátit vývoj. Rusko posílilo mobilizovanou zálohou. Moskva podpořila dobrovolníky a zejména Wagnerovu „skupinu“, které se podařilo list zveřejnit na lokálce

Obraťte se na válečná divadla s významnými úspěchy.

Tato fáze pokračovala až dosud. Vyznačuje se relativní rovnováhou sil. Obě strany nemohou v tomto stavu dosáhnout rozhodujících a rozhodujících úspěchů. Ale Moskva, Kyjev a Washington jsou připraveny v konfrontaci pokračovat, dokud to bude nutné.

Použití jaderných zbraní: poslední argumenty

Závažnost ruské konfrontace se Západem vyvolala otázky ohledně pravděpodobnosti, že tento konflikt přeroste v nukleární.

O použití taktických jaderných zbraní (TNW) a strategických jaderných zbraní (SNW) se diskutovalo na všech úrovních, od vlád až po média.

Vzhledem k tomu, že jsme již hovořili o plnohodnotné válce mezi Ruskem a Západem, taková vyhlídka již nebyla čistě teoretická, ale stávala se stále více zmiňovaným argumentem různých stran konfliktu.

K tomu je třeba uvést několik poznámek.

Navzdory skutečnosti, že současný stav jaderné technologie je přísně tajný a nikdo si nemůže být zcela jistý, jak to v této oblasti skutečně je, panuje názor (a pravděpodobně ne bezdůvodně), že ruské jaderné kapacity a prostředky k jejich rozšíření prostřednictvím **raket , ponorky a další prostředky jsou dostatečné ke zničení Spojených států a zemí NATO**. V současné době nemá NATO dostatečné zdroje, aby se ochránilo před případným ruským jaderným úderem. Proto může Rusko v případě nouze od tohoto posledního argumentu ustoupit.

Putin nastínil, co tím myslel: Rusko může v podstatě použít jaderné zbraně, pokud Rusko čelí přímé vojenské porážce ze strany zemí NATO a jejich spojenců, okupaci a ztrátě suverenity.

Jaderná suverenita: pouze dva případy

Rusku přitom chybí i vybavení protivzdušné obrany, které by ho spolehlivě ochránilo před americkým jaderným úderem.

V důsledku toho bude vypuknutí rozsáhlého jaderného konfliktu, podle toho, co udeří dříve, téměř jistě jadernou apokalypsou a zničením lidstva a možná i celé

planety. Jaderné zbraně nemůže efektivně používat pouze jedna strana, zejména pokud jde o SNW. Druhý by zareagoval a stačilo by, aby lidstvo shořelo v jaderném ohni.

Je zřejmé, že pouhé držení jaderných zbraní znamená, že je mohou v kritické situaci použít suverénní mocnosti – tedy nejvyšší orgány ve Spojených státech a Rusku. Sotva někdo jiný je schopen ovlivnit takové rozhodnutí o globální sebevraždě.

To je smysl jaderné suverenity.

Putin byl ohledně podmínek použití jaderných zbraní zcela otevřený. Je zřejmé, že Washington má na tuto otázku své vlastní názory, ale je jasné, že v reakci na hypotetický útok Ruska musí i on reagovat symetricky. Mohlo by se to stát? Myslím, že může.

Jaderné červené čáry

Pokud použití SNW bude téměř jistě znamenat konec lidstva, bude použito pouze při překročení červených čar. Tentokrát velmi vážné.

Západ ignoroval první červené linie, které Rusko identifikovalo před zahájením speciální vojenské operace, v domněnání, že Putin blafuje. Přesvědčil se o tom Západ, částečně dezinformovaný ruskou liberální elitou, která odmítala uvěřit vážnosti Putinových záměrů. Ale s těmito záměry je třeba zacházet velmi opatrně. Takže pro Moskvu jsou červené čáry, které by byly spojeny se začátkem jaderné války, zcela zřejmé a znějí takto:

Kritická porážka ve válce na Ukrajině s přímým a intenzivním zapojením Spojených států a zemí NATO do konfliktu. Byli jsme na vrcholu ve fázi 4 speciální vojenské operace, kdy vlastně všichni mluvili o TNW a SNW.

Situaci do jisté míry uklidnilo jen několik úspěchů ruské armády, která se spoléhala na konvenční zbraně a válčení. Ale samozřejmě to neodstranili úplně.

Pro Rusko bude otázka jaderné konfrontace definitivně odstraněna z programu až poté, co dosáhne úplného vítězství.

O tom, v čem bude to vítězství spočívat, si povíme trochu později.

Západ nemá absolutně žádný důvod používat jaderné zbraně.

Situace, ve které se Spojené státy a NATO nacházejí, nemá absolutně žádnou motivaci v brzké době použít jaderné zbraně. Byly by nasazeny pouze v reakci na ruský jaderný útok, což by nebylo bez pádného důvodu (tj. bez vážné – nebo dokonce smrtelné – hrozby vojenské akce). Ani představa, že Rusko převezme kontrolu nad celou Ukrajinou, by USA nepřiblížila k červeným čarám.

Svým způsobem už USA ve své konfrontaci s Ruskem dosáhly hodně:

Zmařili mírový a plynulý přechod k multipolaritě, odřízli Rusko od západního světa a odsoudili ho k částečné izolaci, dokázali demonstrovat určitou slabost Ruska ve vojenské a technické oblasti, uvalili tvrdé sankce a přispěli k úpadku Ruska .

Tento obraz mezi těmi, kteří byli jeho skutečnými nebo potenciálními spojenci, vylepšil jeho vlastní vojenský a technický arzenál a testoval nové technologie v reálných situacích. Pokud se podaří Rusko porazit jinými prostředky než vzájemným vyhlazením, kolektivní Západ to udělá s radostí. Jakýmikoli prostředky kromě jaderné. Jinými slovy, postoj Západu je takový, že nemá vůbec žádný motiv být prvním, kdo použije jaderné zbraně proti Rusku, a to ani ve vzdálené budoucnosti. **Ale Rusko ano.**

Postoj Západu je takový, že nemá vůbec žádný motiv být prvním, kdo použije jaderné zbraně proti Rusku, a to ani ve vzdálené budoucnosti. **Ale Rusko je má.**

Tady ale vše závisí na Západě. Pokud nebude Rusko zatlačeno do slepé uličky, lze se tomu snadno vyhnout. **Rusko zničí lidstvo pouze tehdy, bude-li Rusko samotné přivedeno na pokraj zkázy.**

Kyjev: Toto číslo je stejně odsouzeno k záhubě

Konečně je tu Kyjev.

Kyjev je ve velmi složité situaci.

Zelenskyj již dříve vyzval své západní partnery a podporovatele, aby zahájili jaderný úder proti Rusku poté, co ukrajinská raketa dopadla na polské území. Jaký byl jeho nápad? Faktem je, že Ukrajina je v této válce ve všech ohledech odsouzena k záhubě. Rusko nemůže prohrát, protože jeho červená čára je jeho porážka.

Pak prohrají všichni.

Kolektivní Západ, i když něco ztratí, už hodně získal a ze strany Ruska nepředstavuje žádnou kritickou hrozbu pro evropské členy NATO, natož pro Spojené státy samotné. Cokoli jiného, co se o tom říká, je čistá propaganda. Ale Ukrajina v této situaci – ve které se několikrát v historii ocitla mezi kladivem a kovádkou, mezi Impériem (bílým nebo červeným) a Západem – je odsouzena k záhubě.

Rusové přece nebudou dělat žádné ústupky a vytrvají až do vítězství.

Moskevské vítězství by znamenalo úplnou porážku prozápadního nacistického režimu v Kyjevě. A jako národní suverénní stát žádná Ukrajina v daleké budoucnosti nebude. A v této situaci je Zelenskyj, částečně napodobující Putina, připraven „stisknout jaderné tlačítko“. Protože nebude žádná Ukrajina, je nutné zničit lidstvo.

V zásadě je módní tomu rozumět, je to zcela v logice teroristického myšlení. Jediná věc je, že nemá červené tlačítko, protože Ukrajina nemá žádnou suverenitu – jadernou ani nic jiného.

Žádat USA a NATO, aby spáchaly globální sebevraždu ve jménu ukrajinské „nezáležitosti“, tj. „nezávislosti“ (což není nic jiného než fikce), je přinejmenším naivní.

Zbraně ano, peníze ano, mediální podpora samozřejmě ano, politická podpora ano. Ale jaderné?

Odpověď je příliš zřejmá. Jak se dá vážně věřit, že bez ohledu na to, jak fanatičtí zastánci globalismu, unipolarity a udržování hegemonie za každou cenu tam dnes vládnou, Washington vyhladí lidstvo kvůli ukrajinskému nacistickému válečnému pokřiku „Čest hrdinům!“ sám Západ ztratí celé Ukrajiny mnoho neztratí a kyjevský nacistický režim a sny o světové velikosti se samozřejmě zhroutí. Jinými slovy, červené linie Kyjeva by se neměly brát vážně.

Zelenskyj se chová jako skutečný terorista.

Zajal celou zemi jako rukojmí a vyhrožuje zničením lidstva.

Konec války: cíle Ruska

Po roce války na Ukrajině je naprosto jasné, že Rusko v ní nemůže prohrát. Je to existenční výzva: být zemí, státem, lidem, nebo ne? Nejde o získávání sporných území nebo vyvažování bezpečnosti. Bylo to před rokem.

Věci jsou nyní mnohem naléhavější. Rusko nemůže prohrát a překročení této červené linie nás opět varuje před blížícím se úsvitem jaderné apokalypsy.

V této otázce by měl mít každý jasno: nejde jen o Putinovo rozhodnutí, ale o logiku celé historické cesty Ruska, které ve všech fázích bojovalo proti závislosti na Západě – ať už

jde o Řád německých rytířů, katolické Polsko, buržoazie Napoleona, rasistického Hitlera nebo moderních globalistů. Rusko bude buď svobodné, nebo vůbec nic.

Minimální výhra

Nyní se musíme zamyslet nad tím, co je vítězstvím Ruska?

Zde jsou tři možnosti.

Minimálním vítězstvím Ruska by za určitých okolností mohlo být uvedení všech oblastí 4 nových celků – DNR, LNR, Chersonské a Záporožské oblasti – pod plnou ruskou kontrolu.

Souběžně s tímto odzbrojením Ukrajiny a plnými zárukami jejího neutrálního statusu v dohledné době. Mezitím musí Kyjev uznat a přijmout skutečný stav věcí. Mírový proces pak může začít.

Takový scénář je však velmi nepravděpodobný.

Relativní úspěchy kyjevského režimu v Charkovské oblasti daly ukrajinským nacionalistům naději, že mohou Rusko porazit.

Jejich zuřivý odpor na Donbasu demonstruje jejich záměr dotáhnout to do konce, zvrátit průběh tažení a zahájit novou protiofenzívu – proti všem novým subjektům Ruské federace, včetně Krymu.

A je malá šance, že by současné úřady v Kyjevě s takovou fixací status quo souhlasily. Pro Západ by to však bylo nejlepší řešení, protože příměří, jako jsou dohody z Minsku, by mohlo být použito k další militarizaci Ukrajiny.

Samotná Ukrajina – i bez těchto oblastí – zůstává obrovským územím a otázka neutrálního statusu by byla módně zmatená v nejednoznačných termínech. Moskva tomu všemu

rozumí; Washington to chápe o něco hůř. A současné vedení Kyjeva to vůbec nechce pochopit.

Střední vítězství: Osvobození Novorossie

Střední verzí vítězství pro Rusko by bylo osvobození celého území historického Novorossii, které zahrnuje Krym, 4 nové subjekty Ruské federace a další tři oblasti – Charkov, Oděsu a Nikolajev (s částmi Dněpropetrovské a Poltavské oblasti) . Tím by bylo dokončeno logické rozdělení Ukrajiny na východní a západní část, které mají odlišnou historii, identitu a geopolitickou orientaci.

Takové řešení by bylo pro Rusko přijatelné a jistě by bylo vnímáno jako velmi reálné vítězství, které by dokončilo to, co bylo v roce 2014 započato a poté přerušeno.

Vyhovovalo by to i Západu, jehož strategické plány by byly na ztrátu přístavního města Oděsa nejcitlivější. Ale ani to není tak zásadní vzhledem k přítomnosti dalších černomořských přístavů Rumunska, Bulharska a Turecka ze tří zemí NATO (ne potenciálních, ale skutečných členů aliance). Je jasné, že takový scénář je pro Kyjev kategoricky nepřijatelný, i když zde je třeba upozornit. Pro současný režim a současnou vojensko-strategickou situaci je to kategoricky nepřijatelné.

Pokud jde o úplné úspěšné osvobození čtyř nových subjektů federace a následnou expanzi ruských jednotek k hranicím tří nových regionů, ukrajinská armáda i psychický stav obyvatelstva, ekonomický potenciál a politický režim jsou významné.

Samotný Zelenského režim bude ve velmi odlišném stavu. Ekonomická infrastruktura bude nadále ničena ruskými údery a porážky na frontách doženou již tak vyčerpanou a válkou zkrvavenou společností k naprostému zoufalství. Možná bude v Kyjevě jiná vláda a nelze vyloučit, že dojde i ke změně vlády ve

Washingtonu, kde každý realistický vládce jistě sníží míru podpory Ukrajině pouhým střízlivým kalkulováním národních zájmů Spojené státy bez víry v globalizaci.

Trump je živým příkladem toho, že je to možné a není to daleko za hranicí možností. V situaci středního vítězství, tedy s úplným osvobozením Novorossie, by bylo pro Kyjev a Západ mimořádně výhodné přejít k mírovým dohodám o zachování zbytku Ukrajiny.

Mohl by vzniknout nový stát, který by neměl současná omezení a závazky a mohl by se – postupně – stát hrází k obklíčení Ruska.

Abychom zachránili alespoň zbytek Ukrajiny, byl by projekt Novorossiia přijatelný a z dlouhodobého hlediska docela přínosný pro kolektivní Západ – včetně budoucí konfrontace se suverénním Ruskem.

Úplné vítězství: Úplné osvobození Ukrajiny

Úplné vítězství Ruska by totiž spočívalo v osvobození celého území Ukrajiny z područí prozápadního nacistického režimu a obnovení historické jednoty jak východoslovanského státu, tak euroasijské supervelmoci.

Pak by multipolarita vznikla nevratně a obrátili bychom lidskou historii vzhůru nohama. Navíc jen takové vítězství by umožnilo plně realizovat na začátku stanovené cíle – denacifikace a demilitarizace – protože toho nelze dosáhnout bez úplné kontroly nad militarizovaným a nacistovaným územím.

Ale ani s touto možností by Západ neutrpěl žádnou kritickou škodu z hlediska vojenské strategie a už vůbec ne z ekonomického hlediska. Rusko by zůstalo odříznuto od Západu a démonizováno. Jeho dopad na Evropu by se snížil na nulu, ne-li minus.

Atlantská komunita by byla pevnější než kdy jindy tváří v tvář tak nebezpečnému nepříteli a Rusko, odříznuté od kolektivního Západu a odříznuté od technologií a nových sítí, by v sobě mělo obrovskou masu ne zcela loajální populace, kdyby a jejich integrace do jednotné sociální struktury by od již tak válkou unavené země vyžadovala mimořádné úsilí.

A Ukrajina sama by nebyla pod okupací, ale jako součást jediného národa, bez jakéhokoli porušování na etnickém základě a otevřená všem vyhlídkám na zastávání jakýchkoli vládních postů a na svobodný pohyb po území Velkého Ruska.

Pokud by člověk chtěl, mohlo by to být chápáno jako „připojení Ruska k Ukrajině“ a staré hlavní město ruského státu by bylo zpět ve středu ruského světa, nikoli na jeho periferii. Samozřejmě, že v tom případě by mír přišel sám a nemělo by smysl o tom s někým vyjednávat. Tak by se mělo uvažovat ve vyvážené a objektivní analýze, bez jakékoli propagandy.

Změna ruského vzorce pro mezinárodní vztahy:

Od realismu ke konfliktu civilizací .

Při analýze prvního roku speciální vojenské operace je třeba vzít v úvahu ještě jednu věc.

Tentokrát jde o teoretické zhodnocení proměny způsobené válkou na Ukrajině v oblasti mezinárodních vztahů.

Zde máme následující obrázek.

Administrativa Joe Bidena, stejně jako Bill Clinton, neokonzervativci George Bush Jr. a Barak Obama, stojí pevně na straně liberalismu v mezinárodních vztazích. Vidí svět jako globální a řízený světovou vládou nad hlavami všech národních států.

Samotné USA nejsou v jejich očích ničím jiným než dočasným nástrojem v rukou kosmopolitní světové elity. Odtud plyne nechuť a dokonce nenávisť demokratů a globalistů k jakékoli formě amerického vlastenectví a k velmi tradiční identitě Američanů.

Pro zastánce liberalismu mezinárodních vztahů (IR) je každý národní stát překážkou světové vládě a silný suverénní národní stát, který otevřeně zpochybňuje liberální elitu, je skutečným nepřítelem, který musí být zničen.

Po pádu SSSR přestal být svět bipolární a stal se unipolárním a globalistická elita, zastánci liberalismu v mezinárodních vztazích, se chopila hlavních pák řízení lidstva.

Poražené, rozsekané Rusko, zbytek druhého pólu za Jelcinovy vlády, přijalo tato pravidla hry a souhlasilo s logikou liberálů v mezinárodních vztazích. Stačilo Moskvě začlenit se do západního světa, zbavit se své suverenity a začít hrát podle jeho pravidel. Cílem bylo získat alespoň nějaké postavení v budoucí světové vládě a noví oligarchičtí předskokani dělali vše pro to, aby za každou cenu splynuli se západním světem – i na individuální bázi.

Všechny univerzity v Rusku se od té doby postavily na stranu liberalismu v otázkách mezinárodních vztahů. Realismus v IR byl zapomenut (i když to věděli), ztotožňován s „nacionalismem“ a slovo „suverenita“ se vůbec nevyslovovalo.

S příchodem Putina se v reálné politice (ale ne ve školství) vše změnilo. Putin byl zarytým realistou v mezinárodních vztazích a radikálním zastáncem suverenity.

Zároveň plně sdílel názor na univerzalitu západních hodnot a sociální a vědecko-technický pokrok Západu považoval za jediný způsob rozvoje civilizace. Jediné, na čem trval, byla suverenita. Odtud pochází mýtus o jeho vlivu na Trumpa. Putina a Trumpa svedl dohromady realismus.

Jinak jsou velmi odlišné. Realismus není proti Západu, je proti liberalismu v mezinárodních vztazích a proti světové vládě. Jedná se o americký realismus, čínský realismus, evropský realismus, ruský realismus a tak dále.

Ale unipolarita, která se objevila od počátku 90. let, obrátila hlavu liberálů v mezinárodních vztazích. Věřili, že nastal rozhodující okamžik, historie jako konfrontace ideologických paradigmat skončila (Fukuyamova teze) a nadešel čas zahájit proces sjednocování ***lidstva pod světovou vládou s obnovenou vervou. K tomu však musela být zrušena zbytková suverenita.***

Tato linie striktně odporovala Putinovu realismu. Navzdory tomu se Putin snažil balancovat na vedlejší koleji a udržovat vazby se Západem za každou cenu. To bylo docela snadné udělat s realistou Trumpem, který chápal Putinovu vůli po suverenitě, ale s Bidenovým vstupem do Bílého domu se stal naprosto nemožným. Putin jako realista tedy posouval hranice možných kompromisů. Kolektivní Západ v čele s liberály v mezinárodních vztazích stále více naléhal na Rusko, aby místo posilování začalo svou suverenitu konečně rozkládat.

Vyvrcholením tohoto konfliktu bylo zahájení speciální vojenské operace.

Globalisté aktivně podporovali militarizaci a nacifikaci Ukrajiny. Putin se proti tomu bouřil, protože ***pochopil, že kolektivní Západ se připravuje na symetrickou kampaň – na „demilitarizaci“ a „denacifikaci“ samotného Ruska.***

Ignorující rychlý rozkvět rusofobního neonacismu na samotné Ukrajině, liberálové jej aktivně prosazovali a co nejvíce přispěli k jeho militarizaci, ***zatímco Rusko samotné bylo obviňováno z téhož – „militarismu“ a „nacismu“.*** „***pokouší se přirovnat Putina k Hitlerovi.***

Putin zahájil vojenskou speciální operaci jako realista, nic víc, ale o rok později se situace změnila. Ukázalo se, že Rusko je ve válce s moderní západní liberální civilizací jako celkem, s globalismem a hodnotami, které se Západ snaží vnutit všem ostatním. Tento obrat v ruském povědomí o světové situaci je možná nejdůležitějším výsledkem vojenské speciální operace.

Z obrany suverenity se válka změnila ve střet civilizací (mimořádně správně předpovídaný S. Huntingtonem).

A Rusko už jednoduše netrvá na nezávislé vládě, která sdílí západní postoje, kritéria, normy, pravidla a hodnoty, ale jedná jako nezávislá civilizace – se svými vlastními postoji, kritérii, normami, pravidly a hodnotami. Rusko už vůbec není Západ. Ne evropská země, ale euroasijská ortodoxní civilizace.

Přesně to řekl Putin ve svém projevu 30. září na recepci čtyř nových subjektů, poté ve Valdajském projevu a mnohokrát to zopakoval v dalších projevech.

A konečně, v ediktu 809, Putin schválil základy státní politiky na ochranu tradičních ruských hodnot, která se nejen výrazně liší od liberalismu, ale Rusko změnilo své paradigma z realismu na teorii multipolárního světa, přímo odmítá liberalismus v celé jeho šíři. formami a přímo zpochybněnou moderní západní civilizací tím, že otevřeně popírá její právo být univerzální.

Putin již nevěří v Západ a výslovně nazývá moderní západní civilizaci „satanskou“.

V tomto použití tohoto termínu lze snadno vidět přímý apel na ortodoxní eschatologii a teologii, stejně jako dotek konfrontace mezi kapitalisty a socialisty – systémy stalinské éry. Dnes Rusko není socialistický stát. Ale to je výsledek porážky, kterou utrpěl SSSR na počátku 90. let, v níž se Rusko a další postsovětské země ocitly jako ideologické a ekonomické kolonie globálního Západu.

Celá Putinova vláda až do 24. února 2022 byla přípravou na tento zásadní okamžik, ale zatím zůstala v rámci realismu (tedy západní cesta rozvoje + suverenita). Nyní, po roce těžkých zkoušek a hrozných obětí, které Rusko utrpělo, se vzorec změnil: **Suverenita + civilizační identita, tedy na ruský způsob.**

ZDROJ

PRO

PRÁVO RESPEKT ODBORNOST

Sdílet: